

РЕШЕНИЕ

№ 26513

гр. София, 05.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3389** по описа за **2025** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал.1 изр.2, ЗАНН, вр. с чл.208-228 АПК.

Образувано е по касационна жалба на Министъра на Министерство на електронното управление, чрез юрк. Г. Д., срещу решение № 5503 от 20.12.2024г. по НАХД № 8780/2024г. на Софийски районен съд, НО, 100 състав. С решението е изцяло отменено Наказателно постановление (НП) № НП-1/13.03.2024 г., издадено от министъра на електронното управление, с което спрямо Д. К. Д., ЕГН: [ЕГН], в качеството на изпълнителен директор на ЦГМ са наложени административни наказания, както следва: 1. глоба в размер на сумата от 1500 лв. /хиляда и петстотин/ лева на основание чл. 63, ал. 5 от Закона за електронното управление /ЗЕУ/ за нарушение по на чл. 5, ал. 2 от /ЗЕУ/; 2. глоба в размер на сумата от 1500 лв. /хиляда и петстотин/ лева на основание чл. 64а, ал. 3 от ЗЕУ за нарушение по на чл. 5, ал. 3 от ЗЕУ и 3. глоба в размер на сумата от 1500 лв. /хиляда и петстотин/ лева на основание чл. 64а, ал. 3, вр. чл. 65, ал. 2 от ЗЕУ за нарушение по на чл. 5, ал. 4 от ЗЕУ.

В касационна жалба са наведени доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Твърди се, че решението е постановено при липса на анализ на доказателствата. Счита се, че с издаденото НП са установени както нарушителя, така и извършването на нарушението и неговата вина. Според касаторът по ясен начин е посочена нарушената разпоредба и обстоятелствата, които потвърждават този факт. Иска се отмяна на въззивното решение.

В съдебно заседание касаторът чрез юрк. Д. поддържа жалбата. Подробни съображения, които се развиват аргументи, идентични с тези в жалбата, излага в представени писмени бележки от 15.05.2025г. .

Ответникът по касационната жалба Д. К. Д. не се явява и не се представява.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна.

Административен съд София - град, VII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

С обжалваното решение СРС е изцяло отменено Наказателно постановление (НП) № НП-1/13.03.2024 г., издадено от министъра на електронното управление, с което спрямо Д. К. Д., ЕГН: [ЕГН], в качеството на изпълнителен директор на ЦГМ са наложени административни наказания, както следва: 1. глоба в размер на сумата от 1500 лв. /хиляда и петстотин/ лева на основание чл. 63, ал. 5 от Закона за електронното управление /ЗЕУ/ за нарушение по на чл. 5, ал. 2 от /ЗЕУ/; 2. глоба в размер на сумата от 1500 лв. /хиляда и петстотин/ лева на основание чл. 64а, ал. 3 от ЗЕУ за нарушение по на чл. 5, ал. 3 от ЗЕУ и 3. глоба в размер на сумата от 1500 лв. /хиляда и петстотин/ лева на основание чл. 64а, ал. 3, вр. чл. 65, ал. 2 от ЗЕУ за нарушение по на чл. 5, ал. 4 от ЗЕУ.

Решението на Районния съд е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В решението си СРС е възприел следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят Д. К. Д. е изпълнителен директор на „ЦЕНТЪР ЗА ГРАДСКА МОБИЛНОСТ“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК], поради което има качеството на ръководител на организация, предоставяща обществени услуги, попадаща в кръга субекти, посочени в чл. 1, ал. 2 от ЗЕУ. В периода от 02.10.2023 г. до 10.11.2023 г. и от 16.11.2023 г. до 30.11.2023 г. длъжностни лица от Министерството на електронното управление, определени със Заповеди № М.-15224/ 27.09.2023 г. и № МЕУ18940/14.11.2023 г. на министъра на електронното управление, сред които и свидетелят Я. А. К. - старши експерт в отдел „Електронна идентификация и данни“, дирекция „Политики за електронно управление“, извършили две проверки на изпълнителния директор на ЦГМ и на подпомагащата го администрация, относно спазването на разпоредбите на чл. 5, ал. 2, 3 и 4 от ЗЕУ. Проверката била извършена дистанционно чрез преглед и анализ на служебно събрана информация от официалната интернет страница на ЦГМ и друга публично и служебно достъпна

информация, както и на базата на специално изготвен за целта въпросник, предоставен за отговор на проверявания субект.

В хода на втората проверка, извършена в периода от 16.11.2023 г. до 30.11.2023 г. било констатирано, че ЦГМ предоставяло електронна административна услуга - подаване на заявление за издаване на винетен стикер за локално платено паркиране в зоните за почасово паркиране в [населено място], достъпна чрез официалната интернет страница на ЦГМ ЕАД, изискваща регистрация на потребителя. При регистрацията на потребител (създаване на профил) не се изисквала идентификация чрез средствата за електронна идентификация, предвидени в чл. 5, ал. 2 от ЗЕУ. При подаване на заявлението за издаване на винетен стикер по електронен път обаче се изисквало заявителят да се идентифицира електронно като била осигурена възможност това да се извършва чрез мобилното приложение за еидентификация - В-Т. Mobile, разработено от „Борика“ АД. Посоченото средство за електронна идентификация е средството, регламентирано в чл. 5, ал. 2, т. 3 от ЗЕУ, което е с ниво на осигуреност „високо“ и се издава в рамките на удостоверителна услуга за електронна идентификация с национално покритие, вписана в Доверителния списък, воден от Комисията за регулиране на съобщенията по чл. 22 от Регламент (ЕС) № 910/2014 г. Доколкото посоченото средство за електронна идентификация е само едно от средствата за електронна идентификация, регламентирани в чл. 5, ал. 2 от ЗЕУ, то проверяващите приели, че жалбоподателят, в качеството на изпълнителен директор на ЦГМ е извършил нарушение на посочената разпоредба, тъй като не е създадена възможност потребителите на посочената услуга да се идентифицират и по останалите начини, посочени в чл. 5, ал. 2 от ЗЕУ.

След направена служебна справка проверяващите констатирани, че информационната система на ЦГМ не е била интегрирана със системата за електронна автентикация, изградена и поддържана от М., както и че към момента на извършване на проверката - 31.10.2023 г. в министерството не било постъпило заявление за интеграция на информационната система на ЦГМ. Предвид това, проверяващите счели, че жалбоподателят Д. Д., в качеството на изпълнителен директор на ЦГМ, не е осигурил интеграция на портала на ЦГМ със системата за електронна автентикация, с което е извършил нарушение на разпоредбата на чл. 5, ал. 3 от ЗЕУ.

Проверяващият екип установил още, че в М. не било постъпило искане от ЦГМ за определяне и съгласуване с министъра на електронното управление на средствата по чл. 5, ал. 2 от ЗЕУ, чрез които гражданите и организациите заявяват предоставяните от тях електронни административни услуги, и нивата им на осигуреност в съответствие с чл. 8 от Регламент (ЕС) № 910/2014, както и че на официалната интернет страница на ЦГМ не било посочено нивото на осигуреност на тези средства, което е прието, че представлява нарушение по чл. 5, ал. 4 от ЗЕУ.

Въз основа на тези констатации, на 15.12.2023 г. свидетелят Я. А. К. съставила срещу жалбоподателя АУАН № АУАН67/15.12.2023 г., за извършени нарушения по чл. 5, ал. 2 от ЗЕУ, по чл. 5, ал. 3 от ЗЕУ и по чл. 5, ал. 4 от ЗЕУ.

В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН постъпили писмени възражения срещу АУАН.

На 13.03.2024 г. е издадено обжалваното НП.

Описаната фактическа обстановка, СРС е приел за установена въз основа на събраните по делото

писмени доказателства, прочетени и приети от съда на основание чл. 283 от НПК.

За да постанови оспореното решение, районният съд е приел, че при издаването на НП са допуснати неотстраними съществени процесуални нарушения, тъй като при съставяне на АУАН и издаване на НП не са спазени изискванията на чл. 42, т. 3, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН относно дължимото съдържание. Решението е правилно.

Разпоредбите на чл. 63, ал. 5 и чл. 64а, ал. 3 от ЗЕУ предвиждат налагане на имуществена санкция на организация, предоставяща обществени услуги, която извърши или допусне извършването на нарушение, съответно на посочените в чл. 63, ал. 5 от ЗЕУ разпоредби, сред които е и тази на чл. 5, ал. 2 от ЗЕУ, респ. нарушение на ЗЕУ или на издадените въз основа на него актове, за което не е предвидено друго наказание съгл. чл. 64а, ал. 3 от ЗЕУ. В конкретния случай по отношение на ответника по касация Д. Д., който е физическо лице, са наложени процесните административни наказания глоби, каквито нито се предвиждат в посочените от АНО разпоредби, нито пък с тях се урежда административнонаказателна отговорност на физически лица. В случая наказващият орган е допуснал смесване на различни състави на нарушения при посочване на правната квалификация на нарушението, като са посочени норми, относими само по отношение на юридически лица, но не и на физическото лице.

Съгласно разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН наказателното постановление трябва да съдържа законните разпоредби, които са били нарушени виновно. Прецизното посочване на правната квалификация на твърдяното нарушение е гаранция за законност и за правото на защита на привлеченото към наказателна отговорност лице. Посочването на взаимноизключващи се разпоредби в правната квалификация накърнява правото на защита на адресата на НП, тъй като го поставя в невъзможност да разбере какво е правното основание за налагането на съответната санкция, доколкото е неясна волята на наказващия орган – дали е искал да санкционира именно жалбоподателя, на което съответства мотивната част на постановлението или пък съответната организация, предоставяща обществени услуги – ЦГМ, което пък следва от посочените санкционни разпоредби, предвиждащи налагане на имуществената санкция на посочената категория субекти.

Изложените в жалбата аргументи са неотнесими към конкретния казус. Не се налага обсъждане на доказателствата, нито на това, извършено ли е нарушение от Д. Д., когато в административното производство е допуснато съществено процесуално нарушение от вида на констатираното от СРС. В случая се твърдят 3 нарушения. Първото на чл. 5, ал. 2, вр. чл. 63, ал. 5, вр. чл. 65, ал. 2 от ЗЕУ. Второто - на чл. 5, ал. 3, вр. чл. 64а, ал. 2, вр. чл. 65, ал. 2 от ЗЕУ. Третото - по чл. 5, ал. 4 от ЗЕУ, вр. чл. 64а, ал. 3, вр. чл. 65, ал. 2 от ЗЕУ.

Чл. 65, ал. 2 от ЗЕУ е процесуална норма и гласи: „Наказателните постановления се издават от министъра на електронното управление или от оправомощено от него длъжностно лице“ и има отношение само към процедурата по налагане на санкция.

Чл. 63, ал. 5 и чл. 64а, ал. 3 от ЗЕУ са материални норми, по които се санкционират съответно нарушенията по чл. 5, ал. 2 и по чл. 5, ал. 3 и 4 ЗЕУ, каквито се твърди, че са процесните деяния, но те предвиждат санкция единствено за организация, предоставяща обществени услуги, която извърши или допусне извършването на нарушение, т.е. за юридическо лице. В случая, както

правилно е посочил СРС, е посочено, че се налагат наказания - глоба на физическо лице, а не имуществена санкция на юридическо лице. Ако органът искаше да санкционира посоченото физическо лице, би следвало да определи санкцията по чл. 63, ал. 1 и чл. 64а, ал. 1 от ЗЕУ, а не по приложените.

Касае се за административнонаказателно производство. Основна гаранция на правото на справедлив процес в тези производства е яснота на административнонаказателното обвинение. В случая, противоречието между санкционната норма и посочените в акта основания за налагането ѝ правят неясна волята на органа по отношение на лицето, което счита отговорно за нарушението и което подлежи на санкция. Тази неяснота нарушава правото на защита и е основание за отмяна на НП само на процесуално основание.

Предвид всичко изложено, касационната инстанция приема, че решението на СРС е правилно и като поставено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, и следва да бъде оставено в сила. С оглед изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5503 от 20.12.2024г. по НАХД № 8780/2024г. на Софийски районен съд, НО, 100 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: